

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: N. V. Ch.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného JUDr. Jaroslavem Savkem, advokátem se sídlem v Teplicích, ul. Dlouhá 31/63, PSČ 415 01, proti **žalovanému: Celní ředitelství Ústí nad Labem**, se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Elišky Krásnohorské 2378/24, PSČ 400 11, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 8. 2009, č. j. 7122/09-200100-21/1,

t a k t o :

- I.** Žaloba se **z a m í t á**.
- II.** Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u zdejšího soudu v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Celního ředitelství Ústí nad Labem ze dne 5. 8. 2009, č. j. 7122/09-200100-21/1, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Celního úřadu Most (dále jen „celní úřad“) ze dne 11. 5. 2009, č. j. 2355-5/2009-206500-021, jímž dle ust. § 42 odst. 11 písm. a) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o spotřebních daních“), z důvodu neprokázání zdanění spotřební daní vybraných výrobků (lihovin různého druhu v množství 56 litrů) bylo žalobci uloženo propadnutí vybraných výrobků zajištěných rozhodnutím ze dne 27. 2. 2009, č. j. 2036-4/2009-206500-032, v jeho prodejně se smíšeným zbožím zvaným „Obchůdek“ v Dubí. Současně žalobce požadoval, aby mu byla přiznána náhrada nákladů za předmětné soudní řízení.

V žalobě ve vztahu k rozhodnutí celního úřadu namítl, že nemá náležitosti zákonem předepsané, když zejména neobsahuje ta ustanovení hmotněprávních a procesněprávních předpisů, podle kterých bylo rozhodováno.

Dále ve vztahu k rozhodnutí celního úřadu žalobce uvedl, že z protokolu ze dne 24. 2. 2009 lze zjistit, že výrobky byly zajištěny proto, že nebylo prokázáno, že se jedná o výrobky zdaněné nebo oprávněně nabyté za ceny bez daně ve smyslu ust. § 42 odst. 2 zákona o spotřebních daních, avšak zástupcem žalobce bylo při ústním jednání poukazováno na to, že žádné doklady prodejců, hypermarketů či supermarketů neobsahují částku spotřební daně.

Vedle toho žalobce namítl, že v rozhodnutí celního úřadu již není žalobci vyčítáno, že předložené doklady neobsahují výši spotřební daně, nýbrž jiné snadno doplnitelné údaje. Dle žalobce k tomu zřejmě došlo proto, že zástupcem žalobce bylo při ústním jednání namítáno, že žalobci se vyčítá nesplnění povinnosti, která je právními předpisy uložena prodejci a tedy jinému subjektu. Prodejci jako je Makro či Globus jsou však jiní partneři pro správní orgán než žalobce, na které si správní orgány „nedovolí“ a namísto toho provádějí kontrolu u takových subjektů jako je žalobce, který pro ně představuje „snadnou kořist“.

Dle žalobce navíc v odůvodnění rozhodnutí celního úřadu není uvedeno žádné ustanovení příslušného zákona, podle něhož je žalobce povinen údaje na dokladech uvádět.

Žalobce je také přesvědčen, že celní úřad porušil ust. § 36 odst. 1, odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), jelikož neprohlásil, dokdy může žalobce činit návrhy důkazů ani žalobci nedal možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.

Ve vztahu k rozhodnutí žalovaného pak žalobce namítl, že nemá náležitosti zákonem předepsané, když zejména neobsahuje ta ustanovení hmotněprávních a procesněprávních předpisů, podle kterých bylo rozhodováno, neboť obsahuje jen odkaz na předpisy procesněprávní.

Dále ve vztahu k rozhodnutí žalovaného poznamenal, že žádný z jím předložených dokladů o prodeji vystavených prodávajícími Interspar – SPAR Česká obchodní společnost, s.r.o., Plus - Discount, spol. s r.o., Lidl Česká republika, v.o.s., AHOLD Czech Republic, a.s., neobsahují údaje o výši spotřební daně. Dotyčnými doklady je tak dokázáno porušení povinností uvedených v ust. § 5 zákona o spotřebních daních těmito subjekty a nikoliv žalobcem. Dle žalobce v ust. § 5 odst. 2, odst. 3 a odst. 4 zákona o spotřebních daních je totiž uložena povinnost právě prodávajícím, aby uváděli v dokladech tam uvedené náležitosti, avšak v případě žalobce správní orgány obou stupňů vyžadují splnění této povinnosti po žalobci. Díky tomu žalobce nedokázal zdanění zajištěného zboží, protože nepředložil doklady, ve kterých by byla uvedena výše spotřební daně, když příslušní prodejci ji tam neuvedli. Uvedení či neuvedení výše spotřební daně v dokladech o prodeji ovšem žalobce nemůže žádným způsobem ovlivnit, a proto nesouhlasí s tím, aby jej stíhal negativní následek za nesplnění povinnosti, která mu není uložena žádným zákonem.

Závěrem žalobce vyjádřil přesvědčení, že postupem správních orgánů obou stupňů bylo porušeno ust. § 2, ust. § 3, § ust. 4 odst. 1, odst. 2, odst. 3, odst. 4, ust. § 36 odst. 1, odst. 3, ust. § 46, ust. § 51, ust. § 68 odst. 2, ust. § 69 správního řádu a čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod.

Žalovaný k výzvě soudu předložil příslušný správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost, neboť rozhodnutí správních orgánů obou stupňů byla vydána v souladu s platnými právními předpisy a netrpí vadami, které vytyká žalobce.

K žalobcovým námitkám ve vztahu k rozhodnutí celního úřadu žalovaný uvedl, že tyto námitky žalobce shodně uplatnil již v rámci odvolacího řízení proti tomuto prvoinstančnímu rozhodnutí a žalovaný se s nimi již v odvolacím řízení vypořádal, a proto odkazuje na podrobné odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

Dále žalovaný k žalobcovým námitkám, že v jeho rozhodnutí údajně absentuje uvedení hmotněprávních a procesněprávních předpisů, podle kterých bylo rozhodováno, když je zde obsažen jen odkaz na předpisy procesněprávní, podotkl, že ve výroku tohoto rozhodnutí je uvedeno konkrétní ustanovení zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), podle kterého rozhodl, ačkoliv uvedení konkrétního ustanovení právní normy není v ust. § 32 odst. 2 písm. d) daňového řádu vyžadováno. Žalovaný je přitom přesvědčen, že v případě rozhodnutí o odvolání v rámci předmětné problematiky odvolací orgán v zásadě nerozhoduje ve druhé instanci dle hmotněprávních předpisů, když tak činí prvoinstanční orgán, nýbrž pouze dle daňového řádu. Odvolací orgán rozhoduje dle hmotněprávních předpisů pouze výjimečně, a to tehdy, když do rozhodnutí prvoinstančního orgánu zasahuje takovým způsobem, že výrok tohoto rozhodnutí mění, zejména ve smyslu ust. § 50 odst. 3 věty druhé a třetí daňového řádu v neprospěch odvolatele, či v situaci, kdy k takové změně nedojde, ale odvolací orgán postupuje dle ust. § 50 odst. 3 věty čtvrté daňového řádu. U žalobou napadeného rozhodnutí tomu ovšem tak nebylo. K této námitce žalovaný ještě poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, č. j. 1 Afs 130/2004 – 90 a č. j. 3 Afs 14/2004 – 53, která se zabývají vztahem ust. § 32 odst. 2 písm. d) a ust. § 32 odst. 7 daňového řádu a pojednávají mj. o intenzitě nedostatků základních náležitostí rozhodnutí, které vždy nemohou sami o sobě způsobit neplatnost rozhodnutí, které se žalobce patrně dovolával. Proto by v rozhodnutí žalovaného k takové neplatnosti nemohlo nikdy dojít.

Žalovaný rovněž uvedl, že v žádném případě nikdy z jeho strany ani ze strany celního úřadu nebylo po žalobci požadováno doplnění náležitostí uvedených v ust. § 5 odst. 3 zákona o spotřebních daních na pokladní bloky či účtenky prodejců. Po žalobci bylo požadováno pouze předložení dokladu, který by podle ust. § 5 odst. 1 zákona o spotřebních daních prokázal zdanění vybraných výrobků zjištěných u žalobce při místním šetření dne 24. 2. 2009. Doplnění údajů o výši spotřební daně na pokladní bloky a účtenky přitom navrhl při místním šetření žalobce. K prokázání zdanění předmětných vybraných výrobků by však pouhé doplnění výše spotřební daně prodejcem na pokladní blok či účtenku nestačilo, jelikož takto doplněné doklady by stejně neobsahovaly veškeré náležitosti vyžadované ust. § 5 odst. 3 zákona o spotřebních daních. Dokladem o prodeji podle ust. § 5 odst. 3 dotyčného zákona se totiž prokazuje zdanění vybraných výrobků pouze tehdy, pokud se jedná o jejich větší množství, jak vyplývá z ust. § 5 odst. 1 téhož zákona. Pokladní bloky a účtenky vydávané obchodními řetězci při prodeji zboží slouží kupujícímu jako doklad o nakoupeném zboží, ke kontrole správnosti uhrazené částky a za určitých podmínek i jako daňový doklad, přičemž dle žalovaného se jeví jako nadbytečné při každém tomto prodeji vybraných výrobků zpravidla v menším množství ve smyslu ust. § 4 odst. 3 zákona o spotřebních daních uvádět automaticky na pokladní bloky či účtenky údaje předepsané ust. § 5 odst. 3 stejného zákona, kdy se hlavně jedná o údaje identifikující kupujícího. Doklad o prodeji s náležitostmi dle ust. § 5 odst. 3 zákona o spotřebních daních jsou však prodávající povinni vydat, pokud o jeho vydání zákazník požádá, přičemž zákonem předepsané údaje je povinen uvádět prodejce a nikoliv kupující. Jestliže kupující netrvá, aby byl při prodeji vybraných výrobků prodejcem vystaven doklad o prodeji splňující náležitosti ust. § 5 odst. 3 zákona o spotřebních daních,

vystavuje se riziku, že při skladování vybraných výrobků nabytých při opakovaných nákupech v menším množství nebude moci prokázat zdanění, tak jak mu to ukládá ust. § 42 odst. 2 zákona o spotřebních daních. Žalobce správně zastává názor, že není jeho zákonnou povinností doplňovat údaje dle ust. § 5 odst. 3 zákona o spotřebních daních na pokladní bloky či účtenky prodejců, avšak jeho povinností je prokázat zdanění vybraných výrobků, pokud je skladuje ve větším množství, což žalobce neprokázal.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně vyjádřil souhlas a žalobce nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci, a proto se má za to, že souhlas udělil, když byl o uvedeném následku ve výzvě soudu výslovně poučen.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny, což soud více rozvede ještě níže.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu, zevrubném prostudování obsahu předloženého správního spisu a zejména pak žalobou napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícímu rozhodnutí celního úřadu dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba je naprosto nedůvodná.

K námitce žalobce, že rozhodnutí celního úřadu nemá náležitosti zákonem předepsané, když zejména neobsahuje ta ustanovení hmotněprávních a procesněprávních předpisů, podle kterých bylo rozhodováno, soud uvádí, že tato námitka je zjevně neopodstatněná. Procesní postup ve věci propadnutí vybraných výrobků zajištěných v souladu s ust. § 42 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků je totiž ovládán zákonem č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), jak je nepochybně zakotveno v ust. § 138 zákona o spotřebních daních, který je jinými slovy procesněprávním předpisem pro toto správní řízení. Hmotněprávním předpisem v tomto správním řízení je pak zákon o spotřebních daních. Oba právě zmíněné předpisy byly přitom ve výroku rozhodnutí celního úřadu řádně citovány. Dále soud ve vztahu k této námitce uvádí, že ačkoliv ust. § 32 odst. 2 písm. d) daňového řádu nevyžaduje, aby ve výroku rozhodnutí byla uváděna konkrétní ustanovení právních předpisů, dle kterých bylo rozhodováno, tak celní úřad dokonce příslušná ustanovení hmotněprávního předpisu ve výroku svého rozhodnutí zmínil.

V návaznosti na shora uvedené pak soud námitku žalobce, že celní úřad porušil ust. § 36 odst. 1, odst. 3 správního řádu, jelikož neprohlásil, dokdy může žalobce činit návrhy důkazů ani žalobci nedal možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, vyhodnotil rovněž jako zjevně neopodstatněnou. Pokud totiž procesní postup řízení o propadnutí vybraných výrobků není ovládán správním řádem, nýbrž výlučně daňovým řádem (do 31. 12. 2009 zákonem č.

337/1992 Sb. a od 1. 1. 2010 zákonem č. 280/2009 Sb.), není možné celní úřad vinit z porušení ust. § 36 odst. 1, odst. 3 správního řádu či jiných jeho ustanovení.

V této souvislosti soud považuje za potřebné podotknout, že navíc ani sám daňový řád neukládá správcům daně v rámci daňového řízení před vydáním rozhodnutí (vyjma případů, kdy u daňového subjektu je prováděna daňová kontrola či vedeno vytýkácí řízení, což nebyl případ žalobce) povinnost vyrozumět daňový subjekt o zjištěných výsledcích včetně způsobu jejich zjištění a také povinnost umožnit daňovému subjektu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Povinnost správců daně v rámci daňového řízení sdělovat daňovým subjektům, dokdy mohou činit návrhy důkazů, však v daňovém řádu není nikde zakotvena. V této souvislosti nelze nezmínit, že žalovaný v rámci odvolacího řízení s ohledem na identicky uplatněnou námitku žalobce v tomto směru v odvolání proti rozhodnutí celního úřadu, nad rámec svých povinností dopisem ze dne 9. 7. 2009 vyrozuměl žalobce o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a nahlédnout do spisu před vydáním rozhodnutí, ovšem žalobce této možnosti bez jakékoliv odezvy nevyužil. Proto soud považuje za nepatřičné, aby žalobce i v řízení před soudem poukazoval na údajné porušení příslušných ustanovení správního řádu ze strany celního úřadu.

Soud taktéž vyhodnotil jako nedůvodnou námitku žalobce o tom, že z protokolu ze dne 24. 2. 2009 o místním šetření v jeho prodejně se smíšeným zbožím lze zjistit, že výrobky byly zajištěny proto, že nebylo prokázáno, že se jedná o výrobky zdaněné nebo oprávněně nabyté za ceny bez daně ve smyslu ust. § 42 odst. 2 zákona o spotřebních daních, ačkoliv údajně zástupcem žalobce bylo při ústním jednání poukazováno na to, že žádné doklady prodejců, hypermarketů či supermarketů neobsahují částku spotřební daně. Již žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí zcela správně uvedl, že hypermarkety a supermarkety jsou orientovány na maloobchodní prodej, kde jsou kupujícími obvykle nakupovány vybrané výrobky v množstvích nepřekračujících limit stanovený ust. § 4 odst. 3 zákona o spotřebních daních, což je v případě lihovin 10 litrů konečných výrobků. V těchto případech se zdanění vybraných výrobků neproazuje, a proto je pochopitelné, že není automatickou povinností těchto prodejen vydávat doklady o prodeji splňující náležitosti dle ust. § 5 odst. 3 zákona o spotřebních daních, tedy obsahující mj. údaje o kupujícím a údaje o výši spotřební daně celkem.

Pokud žalobce namítal, že v odůvodnění rozhodnutí celního úřadu není uvedeno žádné ustanovení příslušného zákona, podle něhož je žalobce povinen údaje o výši spotřební daně na dokladech uvádět, tak k tomu soud uvádí, že v rámci maloobchodního prodeje zákonem předepsané údaje ve smyslu ust. § 5 odst. 3 zákona o spotřebních daních na dokladech o prodeji vybraných výrobků jsou povinny uvádět hypermarkety či supermarkety jakožto prodejci a nikoliv kupující zákazník, avšak v zásadě jen v případě, kdy o vydání tohoto dokladu o prodeji splňujícího náležitosti dle ust. § 5 odst. 3 zákona o spotřebních daních požádá sám kupující zákazník. Z obsahu předloženého správního spisu přitom jakkoliv nevyplývá, že by celní úřad po žalobci požadoval doplnění náležitostí dle ust. § 5 odst. 3 zákona o spotřebních daních na dokladech o prodeji lihovin z hypermarketů či supermarketů, které celnímu úřadu předložil. Po žalobci celní úřad toliko požadoval předložení dokladu, který by podle ust. § 5 odst. 1 zákona o spotřebních daních prokázal zdanění lihovin v množství přesahujícím 10 litrů zjištěných v jeho prodejně se smíšeným zbožím při místním šetření uskutečněném dne 24. 2. 2009. Doplnění údajů o výši spotřební daně na jednotlivé pokladní bloky a účtenky od prodejců Hypernova, Kaufland a Globus navrhl při dotyčném místním šetření žalobce. Zde je však nutno podotknout, že i případně takto doplněné doklady

by stejně neobsahovaly veškeré náležitosti vyžadované ust. § 5 odst. 3 zákona o spotřebních daních. Dále soud uvádí, že žalobce by měl vzít v potaz fakt, že pokud kupující zákazník v rámci maloobchodního prodeje vybraných výrobků v hypermarketu či supermarketu netrvá na tom, aby mu byl prodejcem vystaven doklad o prodeji splňující náležitosti dle ust. § 5 odst. 3 zákona o spotřebních daních, vystavuje se riziku, že při skladování vybraných výrobků v množství nad 10 litrů nabytých při takovýchto opakovaných nákupech nebude moci prokázat jejich zdanění, jak mu ukládá ust. § 42 odst. 2 zákona o spotřebních daních.

Žalobce se rovněž mylí v tom, že k rozhodnutí celního úřadu došlo proto, že v jím předložených 13 dokladech o prodeji lihovin z hypermarketů či supermarketů chybí určité snadno doplnitelné údaje dle ust. § 5 odst. 3 zákona o spotřebních daních vyjma údaje o výši spotřební daně. Již z vlastního výroku rozhodnutí celního úřadu totiž zjevně vyplývá, že k uložení propadnutí dotyčných lihovin v množství 56 litrů došlo z důvodu neprokázání jejich zdanění či jejich oprávněného nabytí za ceny bez daně ze strany žalobce. Zdanění vybraných výrobků uvedených do volného daňového oběhu, mezi něž patří i předmětné zajištěné lihoviny, se přitom podle ust. § 5 odst. 1 zákona o spotřebních daních prokazuje mj. dokladem o jejich prodeji, jehož náležitosti jsou vymezeny v ust. § 5 odst. 3 zákona o spotřebních daních. Soud opakovaně podotýká, že povinnost prokazovat zdanění vybraných výrobků dle ust. § 42 odst. 2 zákona o spotřebních daních stíhá osobu, která tyto výrobky skladuje ve větším množství ve smyslu ust. § 4 odst. 3 téhož zákona, což byl dozajista i případ žalobce, neboť v jeho prodejně se smíšeným zbožím bylo zjištěno skladování lihovin v množství přesahujícím 10 litrů.

V daném případě je sice pravdou, že žalobce celnímu úřadu předložil 13 dokladů o prodeji lihovin, a to v podobě pokladních bloků a účtenek obchodních řetězců Interspar – SPAR Česká obchodní společnost, s.r.o., Plus - Discount, spol. s r.o., Lidl Česká republika, v.o.s., AHOLD Czech Republic, a.s., avšak žádný z těchto dokladů neobsahuje veškeré náležitosti stanovené v ust. § 5 odst. 3 zákona o spotřebních daních, a proto je nelze ztotožňovat s doklady o prodeji, tak jak je definuje ust. § 5 odst. 3 citovaného zákona, tedy prokazující zdanění předmětných vybraných výrobků. Navíc pokladní blok vydaný prodejcem Plus - Discount, spol. s r.o., dne 18. 3. 2009 byl vydán až po dni 24. 2. 2009, kdy v žalobcově prodejně se smíšeným zbožím bylo při místním šetření zjištěno skladování dotyčných lihovin v množství přesahujícím 10 litrů. A vedle toho nelze přehlédnout, že v žalobcem předložených 13 dokladech o prodeji lihovin ve shora uvedených obchodních řetězcích je uvedena pouze menší část ze zajištěných lihovin, a to v množství jen 11,2 litrů, a tedy k většině ostatním zajištěným lihovinám žalobce nepředložil žádné doklady prokazující jejich zdanění spotřební daní.

Žalobce rovněž nedůvodně namítá, že rozhodnutí žalovaného nemá náležitosti zákonem předepsané, když zejména neobsahuje ta ustanovení hmotněprávních a procesněprávních předpisů, podle kterých bylo rozhodováno, neboť obsahuje jen odkaz na předpis procesněprávní. K této námitce je třeba uvést, že ve výroku žalobou napadeného rozhodnutí není uveden jen odkaz na předpis procesněprávní, tj. daňový řád, nýbrž je zde uvedeno i konkrétní ustanovení daňového řádu, podle kterého žalovaný rozhodl. Žalovaný tak učinil nad rámec svých povinností, když uvedení konkrétního ustanovení právní normy není dle ust. § 32 odst. 2 písm. d) daňového řádu vyžadováno. Ve vztahu k této námitce soud dále uvádí, že žalovaný nepochybil, pokud ve výroku svého rozhodnutí neučinil ještě odkaz na nějaký hmotněprávní předpis. V daném případě žalovaný jakožto odvolací orgán v rámci předmětné problematiky o odvolání ve druhé instanci totiž nerozhodoval dle hmotněprávních předpisů,

nýbrž pouze dle daňového řádu, neboť se zcela ztotožnil s prvoinstančním rozhodnutím celního úřadu, tedy jakkoliv nezasahoval do tohoto rozhodnutí, natož aby výrok tohoto rozhodnutí měnil, zejména ve smyslu ust. § 50 odst. 3 věty druhé a třetí daňového řádu v neprospěch žalobce, a odvolání žalobce bez dalšího s poukazem na ust. § 50 odst. 6 daňového řádu zamítl. Navíc, i kdyby žalovaný postupoval i dle hmotněprávního předpisu a opomněl by jej uvést ve svém rozhodnutí, nezpůsobilo by to samo o sobě neplatnost tohoto rozhodnutí či dokonce jeho nicotnost (k tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 130/2004 – 90 a č. j. 3 Afs 14/2004 – 53 oba dostupné na www.nssoud.cz), kterých se žalobce patrně dovolával.

Jako irelevantní námitku pro předmětný případ soud vyhodnotil tvrzení žalobce o tom, že pokud žádný z 13 jím předložených dokladů o prodeji vystavených prodávajícími Interspar – SPAR Česká obchodní společnost, s.r.o., Plus - Discount, spol. s r.o., Lidl Česká republika, v.o.s., AHOLD Czech Republic, a.s., neobsahují údaje o výši spotřební daně, je tím dokázáno porušení povinností uvedených v ust. § 5 zákona o spotřebních daních těmito subjekty a nikoliv žalobcem. Soud opakovaně podotýká, že v rámci maloobchodního prodeje zákonem předepsané údaje ve smyslu ust. § 5 odst. 3 zákona o spotřebních daních na dokladech o prodeji vybraných výrobků jsou povinny uvádět sice hypermarkety či supermarkety jakožto prodejci a nikoliv kupující zákazník, avšak v zásadě jen v případě, kdy o vydání tohoto dokladu o prodeji splňujícího náležitosti dle ust. § 5 odst. 3 zákona o spotřebních daních požádá sám kupující zákazník. Pro předmětný případ má však zásadní význam ust. § 42 odst. 2 zákona o spotřebních daních, z něhož výslovně vyplývá, že povinnost prokázat zdanění vybraných výrobků má ten, kdo tyto výrobky skladuje ve větším množství, což činí u lihovin dle ust. § 4 odst. 3 téhož zákona 10 litrů konečných výrobků, jak již soud uvedl výše. Jestliže žalobce nakupoval lihoviny pro svoji podnikatelskou činnost v supermarketech či hypermarketech, mohl předpokládat, že ve své prodejně se smíšeným zbožím bude skladovat více než 10 litrů lihovin, a proto měl již při těchto nákupech vyžadovat po prodejci vydání dokladů obsahující náležitosti dle ust. § 5 odst. 3 zákona o spotřebních daních, popř. tak mohl učinit dodatečně v mezidobí od 24. 2. 2009 až do vydání žalobou napadeného rozhodnutí, kdy byl srozuměn s tím, že je po něm požadováno prokázání zdanění zajištěných lihovin daní z lihu, což však žalobce neučinil.

Ze všech shora uvedených důvodů soud tedy předmětnou žalobu vyhodnotil jako nedůvodnou, když neshledal, že by postupem správních orgánů obou stupňů ve vztahu k žalobci bylo porušeno ust. § 2, ust. § 3, § ust. 4 odst. 1, odst. 2, odst. 3, odst. 4, ust. § 36 odst. 1, odst. 3, ust. § 46, ust. § 51, ust. § 68 odst. 2, ust. § 69 správního řádu, když z povahy věci k jejich porušení nemohlo vůbec dojít, což soud předeslal již výše, a také čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Současně podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný náhradu nákladů řízení neuplatnil a navíc mu žádné náklady nad rámec úřední činnosti ani nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 27. února 2012

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová